

Obsah

Úvod ke třetímu vydání	9
Seznam zkrátek, značek a akronym	15
Upozornění	19
Obecná bibliografie	22
 Úvodní kapitola/Evropská integrace	 29
Oddíl I – Historický rozměr: od Evropských společenství k Evropské unii	29
Oddíl II – Hospodářský rozměr: od celní unii k hospodářské unii	48
Oddíl III – Strukturální rozměr: jednota versus odlišnost	52
 PRVNÍ ČÁST	
KOMUNITÁRNÍ ÚSTAVNÍ SYSTÉM	75
 Hlava 1 – Ústavní základy komunitárního práva	79
Kapitola 1 / Zásady	85
Oddíl I – Základy Společenství a Unie	86
Oddíl II – Dynamika Společenství a Unie	103
Oddíl III – Identita Společenství a Unie	114
Kapitola 2 / Pravomoci	131
Oddíl I – Horizontální dělení pravomoci	135
Oddíl II – Vertikální dělení pravomoci	159
 Hlava 2 – Ústavní struktura Společenství	181
Kapitola 1 / Organická dělba mocí	189
Oddíl I – Integrační legitimita: Evropská komise	189
Oddíl II – Mezivládní legitimita, mezistátní orgány	209
Oddíl III – Demokratická legitimita: Evropský parlament	228
Oddíl IV – Soudní legitimita: organizace soudů	238
Oddíl V – Zvláštní legitimity	247

Kapitola 2 / Funkční spolupráce moci	273
Oddíl I – Legislativní funkce	274
Oddíl II – Rozpočtová funkce	291
Oddíl III – Mezinárodní funkce	299
Oddíl IV – Zvláštní funkce v rámci nekomunitárních piliřů	
Evropské unie	304
DRUHÁ ČÁST	
KOMUNITÁRNÍ NORMATIVNÍ SYSTÉM	313
Hlava 1 – Prameny komunitárního práva	315
Kapitola 1 / Hlavní prameny práva	319
Oddíl I – Primární právo	319
Oddíl II – Derivativní právo	327
Kapitola 2 / Sekundární prameny práva	350
Oddíl I – Atypické akty	350
Oddíl II – Doplňkové akty	358
Oddíl III – Vnější prameny	361
Kapitola 3 / Nepsané prameny práva	374
Oddíl I – Obecné zásady komunitárního práva	374
Oddíl II – Judikatura	391
Hlava 2 – Účinky komunitárního práva	399
Kapitola 1 / Potvrzení účinků komunitárního práva	401
Oddíl I – Teorie přímého účinku komunitárního práva	403
Oddíl II – Teorie přednosti komunitárního práva	423
Kapitola 2 / Intenzita účinků komunitárního práva	434
Oddíl I – Důsledky přednosti	434
Oddíl II – Důsledky soudní ochrany práv	456
Kapitola 3 / Postoj vnitrostátních soudů k účinkům komunitárních norem v právních řádech členských států	470
Oddíl I – Komunitární právo a francouzská ústava	471
Oddíl II – Komunitární a francouzské právo	479
TŘETÍ ČÁST	
KOMUNITÁRNÍ SOUDNÍ ŘÍZENÍ	491
Úvodní kapitola/Komunitární soudnictví	493
Oddíl I – Funkce komunitárního soudnictví	500
Oddíl II – Zvláštní úkoly komunitárního soudnictví	507

A – Funkce dohledu	198
129. Pravomoci související s předcházením porušování komunitárněprávních závazků, 199. – 130. Pravomoc povolovat výjimky, 200. – 131. Pravomoc postihovat porušení povinností, 201.	
B – Funkce iniciativy	201
132. Rozsah pravomoci iniciativy, 201. – 133. Právní meze pravomoci iniciativy, 203. – 134. Politické meze pravomoci iniciativy, 204.	
C – Funkce prováděcí a správní	205
135. Vlastní rozhodovací pravomoci, 205. – 136. Prováděcí pravomoci, 205.	
D – Mezinárodní funkce	207
137. Funkce reprezentační, 207. – 138. Styčná funkce, 208. – 139. Funkce vyjednávací, 208.	
Oddíl II – Mezivládní legitimita, mezistátní orgány	209
I I Rada Evropské unie	209
A – Organizace	209
140. Složení, 209. – 141. Předsednictví, 210. – 142. Zasedání, 211.	
B – Fungování	212
143. Pravidla hlasování, 212. – 144. Institucionální praxe, 216. – 145. Smluvní kodifikace praxe, 216. – Odchyly od obecných pravidel hlasování, 219. – 147. Specifická „práva veta“ pro SZBP a posílenou spolupráci, 220.	
C – Úkoly	221
148. Pravomoci Rady v oblasti působnosti Společenství, 221. – 149. Pravomoci Rady v oblasti nekomunitárních pilířů, 221.	
I I I Evropská rada	222
150. Postavení, 222. – 151. Fungování, 223. – 152. Funkce, 224.	
I I I I Výbory	225

153. Coreper, 225. – 154. Ostatní výbory, 227.	
Oddíl III – Demokratická legitimita: Evropský parlament	228
155. Název, 228.	
II Struktura	228
156. Složení a způsob ustanovování, 228. – 157. Parlamentní mandát, 230.	
II Organizace a fungování	231
158. Organizace, 231. – 159. Fungování, 232.	
III Úkoly	233
A – Normativní a rozpočtové údoly	233
160. Pravomoc iniciativy, 233. – 161. Pravomoc podílet se na legislativním procesu, 233. – 162. Rozpočtové pravomoci, 234.	
B – Kontrolní pravomoci	235
163. Kontrola a priori: ustanovování Komise, 235. – 164. Stálá kontrola: dohled nad Komisí, 236. – 165. Kontrola a posteriori: vyslovení nedůvěry Komisi, 237.	
Oddíl IV – Soudní legitimita: uspořádání soudnictví	238
166. Prameny, 238.	
II Soudní dvůr	237
A – Struktura	239
167. Složení a statut členů, 239. – 168. Organizace, 240. – 169. Soudní uskupení, 240.	
B – Fungování	241
160. Obecné rysy řízení, 241. – 171. Postavení stran a jazykový režim, 242. – 172. Řízení o nařízení předběžných opatření, 243.	
II Soud prvního stupně	
173. Vytvoření SPS, 244. – 174. Organizace, 242. – 175. Fungování a řízení, 245.	

III I Soudní senáty	246
176. Změny soudního systému zavedené Niceskou smlouvou, 246.	
Oddíl V – Zvláštní legitimity	247
II I Kontrolní orgány	247
177. Finanční kontrola, Účetní dvůr, 247. – 178. Správní kontrola, ombudsman, 248.	
II I Správní orgány	248
179. Orgány zřízené smlouvami, 248.	
III I Poradní orgány	250
180. Hospodářský a sociální výbor, 250. – 181. Výbor regionů, 250. – 182. Konference orgánů, které se specializují na evropské záležitosti, 251.	
Pro podrobnější studium	251
183. O výsadách a imunitách Evropských společenství, 251. – 184. O zaměstnancích, 252. – 185. Zásady transparentnosti a otevřenosti, 253. – 186. Obecné bibliografické odkazy vztahující se ke Komisi, 253. – 187. O komitologii, 255. – 188. Obecné bibliografické údaje vztahující se k Radě, 256. – 189. Ke způsobům hlasování v Radě, 257. – 190. Pokud jde o Evropskou radu, 262. – 191. O úloze Coreperu v rozhodovacím procesu, 262. – 192. Složení Evropského parlamentu, 262. – 193. Obecné bibliografické údaje o Evropském parlamentu, 267. – 194. O Soudním dvoru, 267. – 195. O SPS, 268. – 196. Pokud jde o řízení o nařízení předběžných opatření, 268. – 197. Pokud jde o kontrolní orgány, 268. – 198. Pokud jde o řídící orgány, 269. – 199. Pokud jde o poradní orgány, 269.	
Kapitola 2 / Funkční spolupráce mocí	273
200. Obecně, 273.	
Oddíl I – Legislativní funkce	274
201. Pojem legislativní funkce, 274.	
II I Klasický legislativní postup	276
202. Legislativní iniciativa, 276. – 203. Konzultace s Evropským parlamentem, 276. – 204. Přijetí aktu, 278.	

II I Legislativní postupy, které mají posílit úlohu Evropského parlamentu	279
A – Koncertační postup	279
205. Provázanost mezi legislativními a rozpočtovými postupy, 279.	
B – Postup spolupráce	279
206. Zavedení postupu spolupráce Jednotným evropským aktem, 279. – 207. Důsledky Maastrichtské a Amsterodamské smlouvy, 281.	
C – Postup souladného stanoviska	283
208. Oblast působnosti, 283. – 209. Význam, 284.	
III I Spolurozhodovací postup, obecný postup	284
210. Oblast působnosti, 284. – 211. Význam, 286.	
Oddíl II – Rozpočtová funkce	291
 I I Základní údaje o rozpočtovém a finančním společenství	291
212. Složitost zdrojů, 291. – 213. Rozpočtové zásady, 292. – 214. Rozpočtové příjmy, 293. – 215. Rozpočtové výdaje, 294.	
 I I Rozpočtový proces	295
216. Příprava rozpočtu, 295. – 217. Rozprava o rozpočtu, 295. – 218. Přijetí rozpočtu, 296. – 219. Provádění rozpočtu, 297.	
 Oddíl III – Mezinárodní funkce	299
220. Obecně, 299.	
 I I Uzavírání mezinárodních dohod	299
221. Fáze sjednávání, 299. – 222. Fáze uzavření, 300. – 223. Ingerence Evropského parlamentu do výkonu mezinárodní funkce, 300.	
 I I Soudní kontrola	302
224. Posudkové řízení, 302. – 225. Kontrola a posteriori, 303.	
 Oddíl IV – Zvláštní funkce v rámci nekomunitárních pilířů Evropské unie	304

II Společná zahraniční a bezpečnostní politika	304
226. Obecně, 304. – 227. Převažující úloha mezivládních orgánů, 304. – 228. Omezená úloha komise a Evropského parlamentu, 305. – 229. Nejednoznačnosti související s financováním SZBP, 306. – 230. Mezinárodní funkce v rámci SZBP, 307. – 231. Soudní kontrola, 308.	
II Policejní a justiční spolupráce	308
232. Obecně, 308. – 233. Rozhodovací proces, 309. – 234. Mezinárodní funkce v rámci SOSV, 309. – 235. Soudní kontrola, 310.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	310
236. Pokud jde o legislativní funkci v evropských společenstvích, 310. – 237. O rozpočtové proceduře, 311. – 238. Pokud jde o udržování mezinárodních vztahů společenstvím a unii, 312. – 239. O SZBP, 312.	
DRUHÁ ČÁST	
KOMUNITÁRNÍ NORMATIVNÍ SYSTÉM	313
240. Obecně, 313.	
Hlava 1 – Prameny komunitárního práva	315
241. Klasifikace pramenů komunitárního práva, 315.	
Kapitola 1 / Hlavní prameny práva	319
Oddíl I – Primární právo	319
II Určení primárních pramenů práva	319
242. Zakládací smlouvy, 319. – 243. Protokoly a prohlášení připojené ke smlouvám, 320. – 244. Smlouvy a „akyty“, kterými se mění institucionální systém, 321. – 245. Smlouvy a akty, kterými se mění rozpočtová pravidla, 321. – 246. Smlouvy a akty vztahující se k přistoupení nových členských států, 322.	
II Souřadný vztah mezi primárními prameny práva	322
247. Nezávislost smluv, 322. – 248. Provázanost smluv, 323.	
III Svrchovanost primárního práva	324
249. Hierarcická přednost primárního práva před ostatními prameny komunitárního práva, 324. – 250. Vztah mezi pri-	

márním právem a mezinárodními závazky společenství nebo členských států, 324.	
Oddíl II – Derivativní právo	327
251. Obecně, 327. – 252. Právní režim aktů derivativního práva. – 253. Pravidla vztahující se k volbě normativního opatření a problematika právního základu, 331.	
III Nařízení	333
254. Obecně, 333. – 225. Obecná působnost, 334. – 256. Vertikálně neomezená normativní síla. – 257. Přímá použitelnost, 336. – 258. Hierarchizace nařízení, 338.	
II Směrnice	339
259. Obecně, 339.	
A – Vlastnosti směrnic	340
260. Působnost směrnic, 340. – 261. Normativní síla směrnic, 340. – 262. Přímý účinek směrnic, 341.	
B – Transpozice směrnic	342
263. Transpoziční povinnost, 342. – 264. Volba transpozičního opatření, 343. – 265. Transpoziční lhůta, 344. – 266. Povinnost zajistit transparentnost, 345. – 267. Požadavky na obsah transpozice, 346.	
III Rozhodnutí	348
268. Obecně, 348. – 269. Vlastnosti, 348.	
IV Nezávazné akty	349
270. Doporučení a stanoviska, 349.	
Kapitola 2 / Sekundární prameny práva	350
271. Obecně, 350.	
Oddíl I – Atypické akty	350
II Jednostranné akty	350
272. „Neformální“ akty institucí, 350. – 273. „Sdělení komise“, 352. – 274. Interní organizační opatření, 353.	
II Smluvní akty	353

275. Rozmanitost interinstitucionálních dohod, 353. – 276.	
Význam interinstitucionálních dohod, 355.	
III I Akty přijímaté v nekomunitárních pilířích	356
277. Akty „AZBP“, 356. – 278. Akty „SOSV“.	
Oddíl II – Doplňkové právo	358
279. Obecně, 358.	
II I Dohody uzavírané v plné formě, tj. vyžadující ratifikaci	358
280. Úmluvy podle čl. 293, 358. – Úmluvy, které nejsou uzavírány na základě zakládacích smluv, 359.	
II I Akty přijímané společnou dohodou členských států	360
282. Typologie, 360. – 283. Právní povaha, 360.	
Oddíl III – Vnější prameny práva	361
II I Dohody uzavřené společenstvím	361
284. Začleňování dohod do komunitárního právního řádu, 361. – 285. Asimilace jendostranných aktů orgánů vytvořených na základě vnějších dohod, 363. – 286. Místo mezinárodněprávních závazků společenství v hierarchii systémů pramenů práva, 363.	
II I Dohody, „které zavazují společenství“	364
287. Smluvní povinnosti, které má společenství v důsleku přenosu pravomoci, 364. – 288. Postavení Evropské úmluvy o lidských právech v komunitárním právu, 365.	
III I Obecné mezinárodní právo	369
289. Normy obyčejového mezinárodního práva, prameny komunitárního práva, 369. – 290. Akty mezinárodních organizací a jejich zohledňování, 372.	
Kapitola 3 / Nepsané prameny práva	374
Oddíl I – Obecné zásady komunitárního práva	374
II I Hmotněprávní původ obecných zásad komunitárního práva	374
291. Určení zásad, synkretismus a selektivita, 374. – 292. Přejímání zásad, 375. – 293. Vlastní zdroje, 379.	

II Typologie obecných zásad komunitárního práva	380
294. Základní práva, 380. – 295. Zásady vyplývající z právního společenství, 382. – 296. Strukturální zásady, 384.	
III Význam obecných zásad komunitárního práva	
297. Váha podle judikatury, 386. – 298. Konsolidace ochrany základních práv, 387. – 299. Listina základních práv, 389.	
Oddíl II – Judikatura	391
300. Normativní úloha judikatury, 391. – 301. Metody výkladu, 392.	
Pro podrobnější studium	393
302. K režimu komunitárních aktů, 393. – 303. K nařízení, 394. – 304. Ke směrnici, 394. – 305. K interinstitucionálním dohodám, 395. – 306. Pokud jde o komplementární (doplňkové) právo, 395. – 307. K obecným zásadám komunitárního práva, 395.	
Hlava 2 – Účinky komunitárního práva	399
308. Terminologické upřesnění, 399.	
Kapitola 1 / Potvrzení účinků komunitárního práva	401
309. Hlavní zásada, bezprostřednost komunitárního práva, 401.	
Oddíl I – Teorie přímého účinku komunitárního práva	403
 I Zásady	403
310. Základy přímého účinku, 403. – 311. Kritéria přímého účinku, 405. – 312. Intenzita přímého účinku, 406.	
 II Přímý účinek a jednotlivé typy komunitárních norem	406
A – Originární právo	406
313. Ustanovení s horizontálním přímým účinkem, 406. – 314. Ustanovení s vertikálním přímým účinkem, 407.	
B – Nařízení	409
315. Zásada přímého účinku per se, 409. – 316. Intenzita přímého účinku nařízení, 410.	

C – Směrnice	410
317. Uznání přímého účinku směrnic, 410. – 318. Intenzita přímého účinku směrnic, 415.	
D – Rozhodnutí	419
319. Přímý účinek rozhodnutí adresovaných osobám soukromého práva, 419. – 320. Přímý účinek rozhodnutí adresovaných členským státům, 419.	
E – Mezinárodní dohody, které zavazují Společenství	420
321. Neexistence domněnky přímého účinku, 420. – 322. Uznání přímého účinku mezinárodních dohod, které zavazují společenství, 421.	
Oddíl II – Teorie přednosti komunitárního práva	423
I I Zásady	423
323. Nezávislost komunitárního právního řádu jako základ, 423. – 324. Jednotná aplikace komunitárního práva jako důvod. – 325. Všeobecná a absolutní povaha přednosti, 426.	
II I Podmínky převahy komunitárního práva	429
326. Potvrzení procesní autonomie vnitrostátního práva, 429. – 327. Omezení procesní autonomie vnitrostátního práva, 430.	
Pro podrobnější studium	431
328. Přímý účinek komunitárního práva, 431. – 329. Přednost komunitárního práva, 432. – 330. Komunitární právo a vnitrostátní ústava, 433.	
Kapitola 2 / Intenzita účinků komunitárního práva	434
Oddíl I – Důsledky přednosti	434
331. Soudní věci druhé generace, 434.	
II I Soudní ochrana	435
332. Právo na soudce, 435. – 333. Zásada rovnocenného soudního zacházení, 437. – 334. Právo na předběžnou ochranu, 438. – 335. Přihlížení ke komunitárnímu právu z moci úřední, 441.	

II Přiměřená náhrada škody	443
A – Požadavek na vrácení protiprávně vybraných peněžních částek	443
336. Zásady, 443. – 337. Omezení vnitrostátní procesní autonomie, 443.	
B – Odpovědnost státu v případě porušení komunitárního práva	446
338. Zásada, 446. – 339. Příčitatelnost, 448. – 340. Podmínky vzniku odpovědnosti, 451. – 341. Omezení vnitrostátní procesní autonomie, 454.	
Oddíl II – Důsledky soudní ochrany práv	456
342. Stupně dovolatelnosti komunitárního práva, 456.	
III Minimální soudní ochrana práv	457
343. Možnost dovolávat se konformního výkladu, 457. – 344. Dovolatelnost komunitárního práva s vyloučovacím účinkem, 460. – 345. Předběžná dovolatelnost komunitárního práva, 462. – 346. Možnost dovolávat se náhrady škody, 463.	
II Posílená soudní ochrana práv	464
347. Substituční (nahrazující) účinek komunitárního práva, 464. – 348. Podmínky posílené soudní ochrany práv, 465.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	467
349. K obecné problematice požadavků, které komunitární právo klade v oblasti soudní ochrany zajišťované vnitrostátními soudy, 467. – 350. K právu na soudu, 467. – 351. K předběžné ochraně, 467. – 352. K požadavku na vrácení protiprávně vybraných peněžních částek, 468. – 353. K odpovědnosti členských států v případě porušení komunitárního práva, 468. – 354. K novému pojednání vztahů mezi přímým účinkem a předností, 469.	
Kapitola 3 / Postoj vnitrostátních soudů k účinkům komunitárních norem v právních řádech členských států	470
355. Obecně, 470.	
Oddíl I – Komunitární právo a francouzská ústava	471

Hlava 1 – Kontrola aktů institucí společenství	525
Kapitola 1 / Řízení na neplatnost	527
Oddíl I – Přípustnost žaloby na neplatnost	527
Oddíl II – Rozhodnutí o žalobě na neplatnost	566
Kapitola 2 / Řízení pro nečinnost	581
Oddíl I – Přípustnost žaloby pro nečinnost	583
Oddíl II – Rozsudek na konstatování (určení) nečinnosti	591
Kapitola 3 / Námitka protiprávní	596
Kapitola 4 / Řízení o náhradu škody	603
Oddíl I – Přičitatelnost odpovědnosti Společenství	609
Oddíl II – Podmínky přípustnosti žaloby na náhradu škody	619
Oddíl III – Podmínky vzniku odpovědnosti	624
Hlava 2 – Kontrola aktů členských států	636
Kapitola 1 / Povaha porušení smlouvy	638
Oddíl I – Pojem porušení	638
Oddíl II – Restriktivní výklad kolností vylučujících protiprávnost	648
Kapitola 2 / Řízení v konstatování porušení smlouvy	656
Oddíl I – Podnět k žalobě pro porušení smlouvy	657
Oddíl II – Předsporná fáze	660
Oddíl III – Sporná fáze	663
Oddíl IV – Zjednodušené postupy	669
Kapitola 3 / Úinky rozsudku pro porušení smlouvy	675
Oddíl I – Bezprostřední účinek rozsudku: povinnost provést jej	676
Oddíl II – Nepřímý účinek rozsudku: působnost rozsudku pro porušení smlouvy	680
Hlava 3 – Soudní spolupráce : řízení o předběžné otázce	691
Kapitola 1 / Vznik předběžné otázky	693
Oddíl I – Pravomoc předkládajícího soudu	694
Oddíl – Fakultativnost nebo obligatornost předložení předběžné otázky	706
Kapitola 2 / Rozhodnutí o předběžných otázkách	716
Oddíl I – Pravomoc Soudního dvora v rámci řízení o předběžné otázce týkající se výkladu	722
Oddíl II – Pravomoc Soudního dvora v rámci řízení o předběžné otázce týkající se posouzení platnosti	728

II Nevyvratitelná domněnka ústavnosti <i>Acquis communautaire</i>	471
356. Ústavní imunita originárního práva, 471. – 357. Ústavní imunita derivativního práva, 474.	
II Ústavní meze integrace	474
358. Počáteční postoj ústavní rady, 474. – 359. Přínos judikatury ústavní rady týkající se Maastrichtské smlouvy, 475. – 360. Přínos rozhodnutí ústavní rady týkajícího se Amsterodamské smlouvy.	
III „Konstitucionalizace evropské integrace“	477
361. Novela ústavy ze dne 25. června 1992, 477. – 362. Novela ústavy ze dne 25. ledna 1999, 478.	
Oddíl II – Komunitární a francouzské právo	479
363. Článek 55 Ústavy, 479. – 364. Judikatura ústavní rady, 480. – 365. Judikatura civilních a trestních soudů, 481. – 366. Judikatura správních soudů, 481.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	483
367. Ústava a komunitární právo, 483. – 368. Důsledky novelizací ústavy z roku 1992 a z roku 1999 na činnost parlamentu, 485. – 369. K postoji francouzských soudů, 485. – 370. Pokud jde o postoj soudů v různých členských státech, 486.	
TŘETÍ ČÁST	
KOMUNITÁRNÍ SOUDNÍ ŘÍZENÍ	491
Úvodní kapitola/Komunitární soudnictví	493
371. Pojem komunitárního soudnictví, 493. – 372. Obecné poslání komunitárního soudnictví, 494. – 373. Formální omezení soudní pravomoci, 495. – 374. Funkční hranice jurisdikce, 498.	
Oddíl I – Funkce komunitárního soudnictví	500
II Jedinečnost komunitárního soudnictví	500
375. Obligatorní soudnictví, 500. – 376. Výlučné soudnictví, 501. – 377. Přístupné soudnictví, 502. – 378. Soudnictví, jehož rozhodnutí jsou závazná, 502.	

II I Povaha komunitárního soudnictví	502
379. Rozmanitost funkcí komunitárního soudnictví, 502 – 380. Mezinárodní soudnictví, 503. – 381. Ústavní soudnictví, 504. – 382. Politické soudnictví, 505. – 383. Správní soudnictví, 505. – 384. Usměrňující soudnictví, 506.	
Oddíl II – Zvláštní úkoly komunitárního soudnictví	507
III Úkoly komunitárního soudnictví	507
A – Typologie žalobních prostředků	507
385. Rozmanitost klasifikačních kritérií, 507. – 386. Funkční typologie, 508.	
B – Sourodost žalobních prostředků	509
387. Princip autonomie žalobních prostředků, 509. – 388. Systematika řízení, 512.	
C – Pravomoc Soudního dvora v poslední instanci	513
389. Opravné prostředky proti rozsudkům soudního dvora, 513.	
II I Dělba příslušnosti v rámci komunitárního soudnictví	514
390. Dělba úkolů v rámci komunitárního soudnictví, 514.	
A – Soudní dvůr a Soud prvního stupně	516
391. Rozdělení příslušnosti, 516. – 392. Opravné prostředky proti rozsudkům soudu prvního stupně, 519.	
B – „Soudní senáty“	521
393. Funkce soudních senátů, 521. – 394. Opravné prostředky proti rozhodnutím soudních senátů, 522.	
Pro podrobnější studium	522
395. O soudní přezkoumatelnosti principu subsidiarity, 522. – 396. „Politický“ přístup k funkci Soudního dvora, 522. – 397. Posudové řízení podle článku 300 (ex-čl. 228) SES, 523. – 398. O pravomoci Soudu prvního stupně, 523. – 399. O odvolání proti rozsudkům SPS, 523. – 400. O mimořádných opravných prostředcích proti rozhodnutím Soudního dvora a Soudu prvního stupně, 523. – 401. Reforma komunitárního soudního systému, 524.	

Hlava 1 – Kontrola aktů institucí společenství	525
Kapitola 1 / Řízení na neplatnost	527
402. Úvod, 527.	
Oddíl I – Přípustnost žaloby na neplatnost	527
403. Lhůta k podání žaloby, 527. – 404. Absence odkladného účinku žaloby, 528. – 405. Forma žaloby, 529.	
II Akty, které lze žalobou napadnout	529
406. Obecně, 529.	
A – Organické kritérium: přiřcitelnost instituci Společenství	530
407. Vyloučení aktů členských států, 530. – 408. Vyloučení aktů smluvní povahy, 531. – 409. Problém delegace, 532. – 410. Pasivní legitimace Evropského parlamentu, 534. – 411. Pasivní legitimace ostatních orgánů Společenství, 536.	
B – Materiální a formální kritéria: povaha napadnutelných aktů	537
412. Definice napadnutelných aktů v zakládacích smlouvách, 537. – 413. Rozšíření okruhu napadnutelných aktů na akty SOSV., 538. – 414. Rozšíření okruhu napadnutelných aktů judikaturou, 538. – 415. Omezení okruhu napadnutelných aktů, 540.	
II I Aktivní legitimace	542
416. Dvě kategorie žalobců rozlišované smlouvami, 542.	
A – Institucionální žalobci	543
417. Rada a komise, 543. – 418. Členské státy, 544. – 419. Evropský parlament, 544. – 420. Účetní dvůr a Evropská centrální banka, 547. – 421. Zvláštní omezení žalobního oprávnění v rámci SOSV, 547.	
B – Individuální žalobci	547
422. Žalobní zájem, 547. – 423. Aktivní legitimace, 549. – 429. Původně zužující vymezení okruhu napadnutelných aktů, 550. – 425. Zmírnění kritéria vycházejícího z povahy aktu, 553. – 426. Určení individuální povahy, 554. – 427. Klasická judikatura, restriktivní výklad podmínky přímého	

a individuální vztahu, 556. – 428. Vznik kritéria procesního zájmu, 559. – 429. Celkové zmírnění subjektivních kritérií přípustnosti, 561. – 430. Meze přípustnosti přímých žalob na neplatnost a komplementarita právních prostředků, 564.	
Oddíl II – Rozhodnutí o žalobě na neplatnost	566
 I I Důvody pro zrušení	566
431. Obecně, 566. – 432. Nedostatek pravomoci, 567. – 433. Porušení podstatných formálních náležitostí, 568. – 434. Porušení smlouvy nebo jakékoli právní normy vztahující se k jejímu provádění, 570. – 435. Překročení pravomoci, 570.	
 I I Míra kontroly	572
436. Flexibilní kontrola, 572	
 III I Účinky rozsudku, 574	
437. Účinky zrušení aktu, 574.	
 Pro podrobnější studium	576
438. Obecné práce týkající se řízení na neplatnost, 576. – 439. O předběžných opatřeních a odkladu výkonu, 577. – 440. O postavení Evropského parlamentu s ohledem na žalobu na neplatnost, 577. – 441. Specifické podmínky individuální žaloby v rámci Smlouvy o založení ESU, 577. – 442. Aplikace teorie nicotnosti v komunitárním právu, 578. – 443. O důvodech zrušení a intenzitě soudního přezkumu, 579. – 444. K účinkům rozsudků na neplatnost, 580.	
Kapitola 2 / Řízení pro nečinnost	581
444. Povaha žaloby pro nečinnost, 581	
 Oddíl I – Přípustnost žaloby pro nečinnost	583
446. Obecně, 583.	
 I I Objektivní podmínky vztahující se k povaze nečinnosti, jež může být napadena žalobou	583
 A – Původce nečinnosti	583
447. Pasivní legitimace v řízení pro nečinnost podle původního znění smluv, 583. – 448. Přínos Maastrichtské smlouvy, 584.	
 B – Procesní podmínky	584

449. Předběžná stížnost k instituci, 584. – 450. Případ, kdy ze strany instituce nedojde k zaujetí postoje, 585. – 451. Procesní důsledky dodatečné nápravy nečinnosti, 587.	
II Subjektivní podmínky týkající se aktivní legitimace žalobce	588
A – Institucionální žalobci	588
452. V rámci Smlouvy o založení ESUO, 588. – 453. V rámci římských smluv, 588.	
B – Individuální žalobci	589
454. V rámci Smlouvy o založení ESUO, 589. – 455. V rámci římských smluv, 590.	
Oddíl II – Rozsudek na konstatování (určení) nečinnosti	591
III Podstata protiprávní nečinnosti	591
456. Nečinnost v případě, kdy instituce vykonává vázanou pravomoc, 591. – 457. Nečinnost v případě, kdy má instituce pravomoc spojenou s uvážením, 593. – 458. Důvody, kterých se lze dovolávat, 593.	
II Účinky rozsudku	594
459. Rozsudek konstatauje nečinnost, 594.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	595
460. Bibliografické odkazy týkající se žaloby pro nečinnost, 595.	
I Kapitola 3 / Námitka protiprávní	596
461. Povaha námitky protiprávnosti, 596. – 462. Akty, proti nimž lze námitku protiprávnosti vznést, 597–463. Souvislost mezi námitkou protiprávnosti a hlavním sporem, 598. – 464. Legitimace ke vzesení námitky, 600. – 465. Důvody, kterých se lze dovolávat, 600. – 466. Účinky připuštění námitky, 601.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	601
467. Bibliografické odkazy týkající se námitky protiprávnosti, 601.	
Kapitola 4 / Řízení o náhradu škody	603
468. Obecně, 603. – 469. Zvláštnosti systému odpovědnosti zavedeného Smlouvou o založení ESUO, 604. – 470. Smluv-	

ní odpovědnost, 605. – 471. Obecné zásady mimosmluvní odpovědnosti, 607.	
Oddíl I – Příčitatelnost odpovědnosti Společenství	609
472. Princip příčitatelnosti, 609.	
II Odpovědnost Společenství a odpovědnost zaměstnanců	611
473. Kritérium dělny odpovědnosti, 611. – 474. Průběh řízení o náhradu škody, 612.	
III Odpovědnost Společenství a odpovědnost členských států	612
475. Princip dělny odpovědnosti, 612. – 476. Náhrada škod vyplývajících z chybné aplikace rádných komunitárních aktů vnitrostátními orgány, 614. – 477. Náhrada škod vyplývajících z rádné aplikace vadných komunitárních aktů vnitrostátními orgány, 616. – 478. Náhrada škod vyplývajících z kumulace pochybení, 618. – 479. Nebezpečí oděření spravedlnosti, 619.	
Oddíl II – Podmínky přípustnosti žaloby na náhradu škody	619
II Obecné podmínky přípustnosti	619
480. Strany sporu, 619. – 481. Lhůta pro podání žaloby, 620. – 482. Přípustnost žaloby na určení povinnosti k náhradě škody, 620.	
II Vztahy mezi řízeními o náhradu škody a spory o legalitu	621
483. Vzájemná provázanost řízení, 621. – 484. Autonomie žaloby na náhradu škody, 622. – 485. Konec nepřípustnosti vyplývající z námitky souběžné žaloby, 623.	
Oddíl III – Podmínky vzniku odpovědnosti	624
486. Obecně, 624	
II Skutečnost zakládající odpovědnost	624
A – Odpovědnost za pochybení	624
487. Úřední pochybení, 624. – 488. Pochybení při výkonu normativní činnosti, 626.	
B – Odpovědnost bez pochybení	630
489. Nejednoznačné uznání, 630.	

II Škoda	630
490. Povaha reparovatelné škody, 630. – 491. Požadavek kvalifikované škody v případě odpovědnosti za následky normativní činnosti, 631.	
III Příčinná souvislost	632
492. Princip, přímá a bezprostřední příčinná souvislost mezi skutečností zakládající odpovědnost a škodou, 632. – 493. Zohlednění jednání poškozeného, 633.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	633
494. O smluvní odpovědnosti, 633. – 495. Obecné bibliografické odkazy týkající se řízení o žalobě na náhradu mimo-smluvní škody, 634. – 496. Pokud jde specificky o odpovědnost za normativní činnosti společenství, 635.	
Hlava 2 – Kontrola aktů členských států	636
497. Obecné rysy žaloby pro porušení smlouvy, 636.	
Kapitola 1 / Povaha porušení smlouvy	638
Oddíl I – Pojem porušení	638
I Povaha porušené normy	638
498. Originární a derivativní právo, 638. – 499. Zvláštní problém porušení článku 10 (ex-čl. 5) SES, 639. – 500. Obecné zásady komunitárního práva, 640. – 501. Normy soudcovského práva, 642.	
II Povaha porušení	642
502. Forma porušení, 642. – 503. Účinek porušení, 643. – 504. Otázka přičitatelnosti porušení smlouvy, 644. – 505. Porušení unikající soudnímu přezkumu, 647.	
Oddíl II – Restriktivní výklad okolností vyloučujících protiprávnost ..	648
I Námitka neplnění	648
506. Základ pro vyloučení principu reciprocity, 648. – 507. Nemožnost dovolávat se toho, že smlouvu porušil jiný členský stát, 650. – 508. Nemožnost dovolávat se toho, že smlouvu porušily instituce, 650.	
II Námitka protiprávnosti	651

509. Výjimečná přípustnost, 651.	
III Vis maior	652
510. Vyloučení principu vis maior jako exonerující okolnosti,	
652. – 511. Výjimečná přípustnost v případě absolutní	
nemožnosti plnit, 653.	
IV Nejistota, pokud jde o přesný obsah povinnosti	654
512. Výjimečná přípustnost, 654.	
Kapitola 2 / Řízení o konstatování porušení smlouvy	656
513. Obecné rysy řízení o konstatování porušení smlouvy,	
656.	
Oddíl I – Podnět k žalobě pro porušení smlouvy	657
 I Princip, výlučná iniciativa komise	657
514. Uvážení komise, 657. – 515. Nemožnost donutit komisi	
k jednání, 658.	
 II Zmírnění: výjimečná iniciativa členských států	659
516. Řízení podle článku 227 (ex-čl. 170) SES, 659.	
Oddíl II – Předsporná fáze	660
 I Neformální fáze	660
517. Zjišťování případů porušení smlouvy, 660. – 518. Polo-	
úřední fáze, 661.	
 II Úřední fáze	662
519. Upomínací dopis, 662. – 520. Odůvodněné stanovisko,	
662.	
Oddíl III – Sporná fáze	663
 I Podání žaloby k Soudnímu dvoru	663
521. Uvážení komise, 663. – 522. Aktivní legitimace komise,	
664.	
 II Průběh sporného řízení	666
523. Přípustnost žaloby, 666. – 524. Nařízení předběžných	
opatření, 668. – 525. Pravomoci Soudního dvora, 668.	

Oddíl IV – Zjednodušené postupy	669
526. Zvláštní postup podle článku 88 (ex-čl. 93) SES, 670.	
– 527. Zvláštní postup podle článku 95 (ex-čl. 100 A) odst. 4 SES, 671. – 528. Zvláštní postup podle článku 298 (ex-čl. 225) SES, 671. – 529. Zvláštní postupy zavedené Amsterodamskou smlouvou, 672. – 530. Zjednodušené postupy zakotvené akty derivativního práva, 672.	
Kapitola 3 / Účinky rozsudku pro porušení smlouvy	675
531. Obecně, 675.	
Oddíl I – Bezprostřední účinek rozsudku: povinnost provést jej	676
532. Deklaratorní povaha rozsudku, 676. – 533. Žaloba pro porušení na druhou, 677. – 534. Finanční sankce, 678.	
Oddíl II – Nepřímý účinek rozsudku: působnost rozsudku pro porušení smlouvy	680
535. Autorita konstatovaného porušení smlouvy, 680. – 536. Autorita věci již vyložené, 682.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	<i>684</i>
537. Doplňující bibliografie, 684. – 538. O významu článku 10 (ex-čl. 5) SES, 684. – 539. Řízení pro porušení smlouvy v rámci SESOU, 684. – 540. Statistické údaje, 685. – 541. O odchylném postupu v oblasti sporů o veřejné podpory, 689. – 542. O odchylném postupu podle článku 95 (ex-čl. 100 A) odst. 4 SES, 689.	
Hlava 3 – Soudní spolupráce : řízení o předběžné otázce	691
543. Funkce řízení o předběžné otázce, 691. – 544. Základní rysy řízení o předběžné otázce, 692. – 545. Zvláštní povaha řízení o předběžné otázce v rámci hlavy IV SES a hlavy VI SEU, 693.	
Kapitola 1 / Vznik předběžné otázky	693
Oddíl I – Pravomoc předkládajícího soudce	694
I Předkládají subjekt	694
546. Organické pojetí soudního orgánu, 694. – 547. Funkční pojetí soudního orgánu, 696. – 548. Teritoriální pojetí soudního orgánu, 698.	

II I Rozsah pravomoci předkládajícího soudce	698
549. Princip, výlučná pravomoc předkládajícího soudce, 698.	
– 550. Podmínka reálnosti sporu, 701. – 551. Kontrola relevantnosti otázek, 702. – 552. Požadavek odůvduňení žádostí, 704.	
Oddíl II – Fakultativnost nebo obligatornost předložení předběžné otázky	706
553. Ratio legis duality zavedené článkem 234 (ex-čl. 177) Alinea 2 a 3 SES, 706.	
II I Prinzip rozlišování podle soudní instance	707
554. Obligatorní předkládání předběžných otázek soudními orgány rozhodujícími v posledním stupni, 707. – 555. Meze povinnosti k předložení předběžné otázky, 709.	
b I Zvláštní situace předběžné otázky týkající se posouzení platnosti	711
556. Povinnost předložit předběžnou otázku zavazující soudy nižších stupňů, 711. – 557. Zavedení překázkы prekluze soudním dvorem, 712.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	714
558. Obecné bibliografické odkazy, 714. – 559. Praktické aspekty naplňování článku 234 (ex-čl. 177) SES, 714. – 560. Mechanismus řízení o předběžné otázce vnímaný zevnitř, 714. – 561. Pojem soudního orgánu ve smyslu článku 234 (ex-čl. 177) SES, 714. – 562. Pokud jde o kontrolu předběžných otázek a zvláště podmínku reálnosti sporu, 715.	
Kapitola 2 / Rozhodnutí o předběžných otázkách	716
563. Příslušnost Soudního dvora a průběh řízení, 716. – 564. Dopady použití vnitrostátních opravných prostředků na příslušnost Soudního dvora, 718. – 565. Případy, v nichž Soudní dvůr rozhoduje usnesením, 718. – 566. Předmět rozsudku, 720.	
Oddíl I – Pravomoc Soudního dvora v rámci řízení o předběžné otázce týkající se výkladu	722
II Normy, které lze vykládat	722
567. Originární právo, 722. – 568. Derivativní právo, 723. – 569. Mezinárodní závazky společenství, 723. – 570. Statuity	

Kapitola 3 / Účinky rozsudku o předběžné otázce	731
Oddíl I – Autorita rozhodnutí o předběžné otázce	732
Oddíl II – Časové účinky rozhodnutí o předběžné otázce	736
Kapitola 4 / Zvláštní mechanismy řízení o předběžné otázce podle hlavy IV Smlouvy o založení ES a hlavy VI Smlouvy o EU	741
Oddíl I – Zvláštní řízení v rámci v komunitárního pilíře (hlava IV Smlouvy o založení ES)	741
Oddíl II – Zvláštní postupy v rámci nekomunitárních pilířů (hlava VI Smlouvy o EU)	743
Rejstřík uváděné judikatury	746
Komunitární judikatura	746
Soudní dvůr Evropských společenství	746
Soud prvního stupně Evropských společenství	775
Mezinárodní judikatura	779
Evropský soud pro lidská práva	779
Stálý soud mezinárodní spravedlnosti	779
Mezinárodní soudní dvůr	780
Rozhodčí nálezy	780
Věcný rejstřík	781
Podrobný obsah	791

pomocných orgánů, 724. – 571. Výklad ustanovení výslovně odkazujících na komunitární právo, 724. – 572. Výklad úmluv uzavřených mezi členskými státy, 725.	
II I Podání výkladu	726
573. Široké pojetí výkladové funkce, 726. – 574. Rozdíl mezi výkladem a aplikací, 727.	
Oddíl II – Pravomoc Soudního dvora v rámci řízení o předběžné otázce týkající se posouzení platnosti	728
575. Akty podléhající přezkumu platnosti, 728. – 576. Přezkum platnosti, 729.	
Kapitola 3 / Účinky rozsudku o předběžné otázce	731
577. Forma a povaha rozsudku o předběžné otázce, 731.	
Oddíl I – Autorita rozhodnutí o předběžné otázce	732
578. Neúčinnost rozlišování účinků podle soudních orgánů, 732. – 579. Autorita již vyložené věci, 732. – 580. Autorita rozsudků o předběžné otázce týkající se posouzení platnosti, 734. – 581. Vliv konstatování neplatnosti na akt, který je prohlášen za neplatný, 735.	
Oddíl II – Časové účinky rozhodnutí o předběžné otázce	736
582. Principiální účinek <i>ex tunc</i> , 736. – 583. Výjimka, omezení časového účinku rozsudků o předběžné otázce, 737.	
Pro podrobnější studium	739
584. O autoritě rozsudků o předběžné otázce, 739. – 585. Otázka časových účinků rozsudků o předběžné otázce, 740.	
Kapitola 4 / Zvláštní mechanismy řízení o předběžné otázce podle hlavy IV Smlouvy o založení ES a hlavy VI Smlouvy o EU	741
Oddíl I – Zvláštní řízení v rámci v komunitárního pilíře (hlava IV Smlouvy o založení ES)	741
586. Upravená aplikace článku 234 (ex-čl. 177) SES, 741. – 587. Zavedení řízení o výkladu v zájmu komunitárního práva, 742.	

Oddíl II – Zvláštní postupy v rámci nekomunitárních pilířich (hlava VI Smlouvy o EU)	743
588. Fakultativní pravomoci soudního dvora, 743. – 589 Hmotněprávní omezení kontroly, 744.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	745
590. O zvláštních mechanismech podle hlavy IV Smlouvy o založení ES a Hlavy VI Smlouvy o EU, 745.	
Rejstřík uváděné judikatury	746
Komunitární judikatura	746
Soudní dvůr Evropských společenství	746
Soud prvního stupně Evropských společenství	775
Mezinárodní judikatura	779
Evropský soud pro lidská práva	779
Stálý soud mezinárodní spravedlnosti	779
Mezinárodní soudní dvůr	780
 Rozhodčí nálezy	780
Věcný rejstřík	781
Podrobný obsah	791

Podrobný obsah

Předmluva k českému vydání	5
Poznámka překladatelů	7
Úvod ke třetímu vydání	9
Obsah	11
Seznam zkratky, značek a akronym	15
Upozornění	19
Obecná bibliografie	22
Úvodní kapitola/Evropská integrace	29
Oddíl I – Historický rozměr: od Evropských společenství k Evropské unii	29
1. Sjednocování Evropy, 29 – 2. Funkcionální (účelový) pří- stup, 29.	
III Vznik Evropských společenství	31
3. Sektorová integrace: ESUO, 31. – 4. Neúspěch předčas- ných pokusů o vytvoření politické unie, 32. – 5. Oživení hospo- dářské integrace, 33.	
II I Důležitá období komunitárního sjednocování	33
A – Vytváření vnitřního trhu	33
6. Počátek, tj. přechodné období (1958–1969), 33. – 7. Vzestup, tj. konečné období, 34. – 8. Rozvoj, tj. Jednotný	

evropský akt, 35. – 9. Otevření se, tj. Evropský hospodářský prostor a rozšiřování, 34.	
B – Souběžný rozvoj evropské politické spolupráce	37
10. Neformální pokrok v politické spolupráci, 37. – 11. Politická spolupráce součástí smluv, 37.	
III Směřování k Evropské unii	38
A – Maastrichtská smlouva	38
12. Příprava Maastrichtské smlouvy, 38. – 13. Přínos Maastrichtské smlouvy, 39.	
B – Amsterodamská smlouva	40
14. Rok 1996 – revize smluv, 40. – 15. Přínos Amsterodamské smlouvy, 41.	
C – Niceská smlouva	44
16. Revize smluv z roku 2000, 44. – 17. Přínos Niceské smlouvy, 45.	
Oddíl II – Hospodářský rozměr: od celní unii k hospodářské unii	48
18. Pojem hospodářské integrace, 48.	
II Jednotlivé stupně hospodářské integrace	49
19. Celní unie, 49. – 20. Společný a jednotný trh, 47. – 21. Hospodářská a měnová unie, 50.	
II Dynamičnost hospodářské integrace	51
22. Účinek <i>spill over</i> neboli soukolem ozubených kol, 51. – 23. Účinek západky ozubeného kola neboli konsolidace <i>acquis communautaire</i> , 51.	
Oddíl III – Strukturální rozměr: jednota versus odlišnost	52
24. Napětí mezi jednotou a odlišností, 52.	
II Architektura Společenství a Unie	53
A – Diverzifikace „pilií“	53
25. Komunitární „pilií“, 53. – 26. Společná zahraniční a bezpečnostní politika (SZBP), 54. – 27. Spolupráce v oblasti spravedlnosti a vnitra (SOSV), 55.	

B – Homogenost Unie	57
28. Pojítko v podobě společných ustanovení, 57. – 29.	
Sourodost činnosti Unie a Společenství, 58.	
II I Členství ve Společenství a v Unii	60
A – Podmínky členství	60
30. Dosažení členství, 60. – 31. Vyloučení možnosti vzdát se členství, 61. – 32. Pozastavení výsad členského státu, 63.	
B – Diverzifikace členství	63
33. Diskuse o míře pružnosti, 63. – 34. Tolerovaná diferenciace: odchylný statut, 64. – 35. Podporovaná diferenciace: posílená spolupráce, 66.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	<i>70</i>
36. K myšlence jednotné Evropy, 70. – 37. K Francii a k Evropě, 71. – 38. Pokud jde o ESUO a EURATOM, 71. – 39. K Jednotnému evropskému aktu, 71. – 40. Pokud jde o evropskou politickou spolupráci (EPS), 71. – 41. K Evropskému hospodářskému prostoru, 71. – 42. Maastrichtská smlouva, 72. – 43. K Amsterodamské smlouvě, 72. – 44. K Niceské smlouvě, 73. – 45. K mechanismům pozastavení práv členských států, 73. – 46. K SOSV, 73. – 47. K flexibilitě a posílené spolupráci, 73.	
PRVNÍ ČÁST	
KOMUNITÁRNÍ ÚSTAVNÍ SYSTÉM	75
48. Pojem komunitární ústavy, 75.	
Hlava 1 – Ústavní základy komunitárního práva	79
49. Potvrzení ústavní povahy zakládacích smluv, 79. – 50.	
Nepomíjivost mezistátní genetické výbavy komunitárních smluv, 81.	
Kapitola 1 / Zásady	85
51. Základní ústavní zásada: integrace, 85.	
Oddíl I – Základy Společenství a Unie	86
II Společné cíle	86
A – Hospodářské cíle	86

52. Určení cílů, 86. – 53. Konečné cíle, 87. – Střednědobé cíle, 88. – 55. Strukturální zásady, 88. – 56. Formující funkce komunitární hospodářské ústavy, 89.

B – Politické cíle

57. Politické cíle evropského jednocování, 90. – 58. Formující funkce politického rozměru Unie, 93.

II I Společné hodnoty	94
---------------------------------	----

A – Převaha společného zájmu	94
--	----

59. Potvrzení obecného komunitárního zájmu, 94. – 60. Formující funkce komunitárního zájmu, 96.

B – Právní společenství	99
-----------------------------------	----

61. Formující funkce právního společenství, 99. – 62. Odkaz na zásady demokratie, 101.

Oddíl II – Dynamika Společenství a Unie	103
---	-----

63. Vyvíjející se komunitární ústava, 103.

II I Schopnost proměny	104
----------------------------------	-----

A – Postupy revize smluv	104
------------------------------------	-----

64. Rozmanitost postupů revize smluv, 104. – 65. Výlučnost doložek upravujících revizi smluv, 106. – 66. Obsahové meze revize smluv, 107.

B – Způsoby adaptace	108
--------------------------------	-----

67. Adaptační doložky, 108. – 68. Implikované pravomoci, 110

II I Konsolidace <i>acquis communautaire</i>	110
--	-----

69. Konsolidace v judikatuře, 110. – 70. Konsolidace zajišťovaná samotnými smlouvami, 112.

Oddíl III – Identita Společenství a Unie	114
--	-----

71. Pojem komunitární identity, 114.

II I Teritorialita	115
------------------------------	-----

72. Prostorová působnosti komunitárních pravomocí, 115. – 73. Území Společenství, 117.

II Občanství	
74. Osobní působnost komunitárních pravomocí, 118. – 75.	
Proměna postavení příslušníka, 119. – 76. Postavení občana	
Unie, 120.	
III Subjektivita	122
77. Právní subjektivita Společenství a Unie, 122. – 78.	
Rozsah mezinárodněprávní způsobilosti Společenství, 124.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	125
79. K fenoménu konstitucionalizace Evropského Společensví	
a Evropské Unie, 125. – 80. Bibliografické údaje týkající se	
revize smluv, 126. – 81. Pokud jde o adaptační doložky, 126.	
– 82. K území Společenství, 127. – 83. K občanství unie, 128.	
– 84. Právní subjektivita, způsobilost a mezinárodní pravomo-	
ci společenství, 128. – 85. K hospodářským sankcím uplatňo-	
vaným proti třetím státům, 130.	
Kapitola 2 / Pravomoci	131
86. Zásada propůjčených pravomocí, 131. – 87. Neexistence	
obecné doložky upravující rozdělení pravomocí, 133.	
Oddíl I – Horizontální dělení pravomocí	135
II Způsoby dělení pravomocí	135
88. Rozmanitost technik dělení pravomocí, 135.	
A – Rozdělení vnitřních pravomocí	136
89. Zrušené pravomoci, 136. – 90. Přenesené pravomoci,	
137. – 91. Rámcové pravomoci, 138. – 92. Koordinované pra-	
vomoci, 140. – 93. Vyhrazené pravomoci, 142.	
B – Rozdělení vnějších pravomocí	144
94. Důvody specifickosti dělení vnějších pravomocí, 144.	
– 95. Výslově propůjčené vnější pravomoci, 145. – 96. Vněj-	
ší pravomoci založené na adaptačních doložkách, 147. – 97.	
Implicitně přiznané vnější pravomoci, 147. – 98. Výlučné	
nebo sdílené vnější pravomoci, 149.	
II Usměrňující pojmy	151
99. „Právo vstoupit do hry“ neboli „povinnost vyklidit pole“	
(preempce), 151. – 100. Komunitární lojalita, 153. – 101.	
Subsidiarita, 156. – 102. Proporcionalita, 157.	

Oddíl II – Vertikální dělení pravomocí	159
103. Pojem vertikální dělby pravomocí, 159.	
I I Dialektika integrace	
104. Institucionální a procesní autonomie členských států,	
160. – 105. Povinnost spolupráce, 162.	
II I Podmínky výkonu prováděcích pravomocí	164
106. Normativní provádění komunitárního práva, 164. – 107.	
Správní aplikace komunitárního práva, 169. – 108. Represivní provádění komunitárního práva, 170. – 109. Soudní aplikace komunitárního práva, 172. – 110. Provádění komunitárního práva v oblasti vnější působnosti, 173. – 111. Právní povaha vertikálního dělení pravomoci, 174.	
<i>Pro podrobnější studium</i>	176
112. Obecné bibliografické údaje týkající se rozdělení pravomocí, 176. – 113. Zásada preempce, 177. – 114. Zásada komunitární loajality, 177. – 115. Zásada subsidiarity, 177. – 116. Provádění komunitárního práva členskými státy, 178. 117. Vnitrostátní sankce za porušení komunitárního práva, 178.	
Hlava 2 – Ústavní struktura Společenství	181
118. Ústavní architektura, 181. – 119. Rysy ústavního systému Společenství, 182. – 120. Společná pravidla týkající se postavení institucí, 183. – 121. Zásada transparentnosti činnosti institucí, 185.	
Kapitola 1 / Organická dělnba mocí	189
Oddíl I – Integrační legitimita: Evropská komise	189
I I Uspořádání	189
122. Složení, 189. – 123. Ustanovování, 191. – 124. Mandát, 193.	
II I Fungování	194
125. Předseda, 194. – 126. Rozdelení rezortů, 195. – 127. Zásada kolegiality, 196. – 128. Úpravy zásady kolegiality, 197.	
III I Propůjčené pravomoci	198